

COLUMN 17 - HET IS ZOALS HET IS

Mijn vorige column vertelde over twee uitvaarten die we in dit nog jonge jaar al hadden mogen (moeten) meemaken.

Deze column gaat over twee uitvaarten die we in dit nog jonge jaar opnieuw hebben mogen (moeten) meemaken.

In 2003 hadden we ook zo'n jaar: vijf dichtbij-mensen begraven, waaronder Rinderts vader en Rinderts broer. Vijf in één jaar tijd.

We zitten nu pas in maart ... je gaat je afvragen wat 2008 nog meer in petto heeft. Zoals bijvoorbeeld de uitvaart waar we niet bij konden zijn (een broer van een goede vriend) omdat we de funeraire reis aan het voorbereiden waren.

Het noopt tot mijmeren en nadenken. De vorige keer was dat over het verschil in katholieke uitvaarten. Nu was dat over het verschil in familiebetrekkingen en familiebetrokkenheid.

Mijn vader was de oudste uit een gezin van vijftien kinderen; hij is 25 jaar geleden overleden en zou nu 103 zijn geweest.

Om wat voor reden dan ook, mij geheel onbekend, ben ik opgegroeid zonder betrokken te zijn geweest bij de familie van mijn vaders kant. Slechts enige flarden van herinneringen uit mijn vroegste jeugd zijn mijn deel. Ik heb mij –soms- wel eens afgevraagd waarom wij nauwelijks familieleden ontmoetten zonder me er echt in te verdiepen. Het was zoals het was. Na de dood van mijn ouders was er 2x een familiereünie en ik was er welkom. Zo voelde het ook, maar er was geen band van het 'samen opgegroeid zijn'. Met Oom Nico onderhield ik van af toen wel zo nu en dan contact.

En een paar weken geleden overleed mijn Oom Nico, broer van mijn vader, op 97jarige leeftijd. Geen leeftijd om dramatisch over te doen en dat deden hij en zijn vrouw Annie dan ook nooit. Zij konden erover steggelen wie er nou het beste als eerste dood kon gaan. Oom Nico won op het moment dat Tante Annie (94jaar) ernstig ziek in het ziekenhuis lag en iedereen dacht dat zij zou winnen.

Oom Nico had zijn vrouw bezocht in het ziekenhuis, reed naar huis, werd onwel en werd naar een (ander) ziekenhuis vervoerd. Tante werd –zo ziek als zij was- met spoed per ambulance naar haar stervende man vervoerd, maar kwam helaas te laat.

En zo ziek als zij was, was ze toch aanwezig bij de kerkdienst en –later- bij de crematieplechtigheid: per ambulance en met twee bezorgde verpleegkundigen naast haar. Fantastisch dat dit nog kan in deze zakelijk georganiseerde tijd, waarin zelfs de gezondheidszorg niet is ontkomen aan het monster marktwerking.

Vanaf deze plek wil ik dan ook de *mensen van de gezondheidszorg* een dikke pluim geven, want slechts dank zij hen heeft de gezondheidszorg een menselijk gezicht en een warm hart.

<p>Ter herinnering aan</p> <p>Niko Goudsmit</p> <p>echtgenoot van</p> <p>Annie Goudsmit - Lammers</p> <p>‡ 21 juni 1910 te Deursen en Dennenburg † 27 februari 2008 te Eindhoven</p> <p>Dag allemaal,</p> <p>"Eigenlijk was ik nog niet klaar met m'n leven. Want Annie had me nog zo hard nodig. Ik deed m'n best dat vol te houden, tot aan het einde toe.</p> <p>Maar het heeft helaas niet zo mogen zijn. Ik werd gehaald voordat ik het wist. Ik kon niet meer, was op en ging, voordat ik het zelf besepte.</p> <p>Dag allemaal, ik hield van jullie zoals jullie dat doen van Annie en mij. Dag allemaal, ik hield van jullie, gewoon om wie jullie zijn.</p> <p>Niet hullen, een traan, ja dat mag. Dag allemaal."</p>	<p>Ter herinnering aan</p> <p>Annie Goudsmit - Lammers</p> <p>weduwe van</p> <p>Niko Goudsmit</p> <p>‡ 26 oktober 1913 te Ratingen † 17 maart 2008 te Veldhoven</p> <p>Sterven is gaan naar de mensen waar je van houdt. Sterven is verlaten, diegenen waar je van houdt. Annie, onze zus en tante, wilde hierin geen keuze maken. Ze hield van het leven en van de mensen om haar heen. Ze hield zielsveel van haar, veel te vroeg overleden, zoon Nicky en haar echtgenoot Niko, die drie weken geleden is overleden. Toch is nu ook haar levenspad geëindigd. Ze mag nu zijn bij haar kind en echtgenoot.</p> <p>Slaap zacht lieve Annie en dank je wel voor wat je betekend hebt voor heel veel mensen, zowel je familie als vrienden en bekenden. Slaap zacht lieve Annie, het is je gegund. Slaap zacht lieve Annie, we zullen je nooit vergeten.</p> <p><i>Dank je wel voor alles.</i></p>	<p>De kerk was afgeladen vol en de meesten van hen waren familieleden. De voorganger was ditmaal een pastoraal werker maar hij deed het zeer persoonlijk en ik merkte niet dat het geen priester was. Maar dat kan aan mij liggen.</p> <p>Als je 68 jaar in liefde getrouwd bent geweest, dan overleef je niet lang alleen. Tante Annie ook niet. Drie weken later zaten we weer in dezelfde kerk, met dezelfde pastoraal werker en anderhalf uur later in hetzelfde crematorium.</p> <p>Het was ietsje minder druk, maar het waren nog steeds heel veel mensen. Pas nu realiseerde ik mij dat al die mensen in de kerk ook familieleden van mij waren. En ik vroeg mij af of ze allemaal ook zouden komen als ik dood zou gaan. Ik wist ook meteen het antwoord: nee. Nee, deze mensen zullen er dan niet zijn.</p> <p>Eenzijds moet je hun aanwezigheid verdienen, met contact en aandacht. En dat contact heb ik met al deze familieleden om de een of andere ouderlijke reden nagenoeg niet gehad. En de aandacht die Oom Nico en Tante Annie aan de familie hebben gegeven, heeft men niet van mij gekregen. Die twee, dat waren echt hele lieve mensen. En –ons kent ons- ik ben niet altijd lief.</p> <p>Anderzijds heeft dat met de generatie te maken, waarvan de jongste 83 is! Van de 15'kinderen' is nu precies 2/3 niet meer onder ons. Als ook de andere vijf er niet meer zullen zijn dan zal er veel verwateren. Zo gaat dat meestal.</p> <p>Het is zoals het is.</p>
--	---	---